

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Pregó de la Festa de Sant Romà

Pregoner: Àngel Mullera i Quintana

Data: 18 de novembre de l'any 2012

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Il·lustre alcalde, lloretencs i lloretenques,

Bona nit i benvinguts a l'inici de les festes de Sant Romà 2012!

Us he de confessar que quan en Romà em va trucar i em va dir: "Àngel, faràs el pregó de les festes de Sant Romà", em vaig sentir molt honorat. La notícia em va omplir d'alegria, però immediatament el pes de la responsabilitat d'obrir les festes de la meva vila em va envair. En un primer moment vaig pensar que potser era massa jove, massa inexpert o que segur que hi havia gent que tenia més coses per transmetre. Però crec que és una mostra més del que som al nostre poble; que qualsevol persona, tingui l'edat que tingui, pot expressar riqueses de Lloret. I jo, com m'agrada fer sempre, dono les gràcies per aquesta oportunitat i aquest regal.

Vaig néixer ara fa 28 anys. Quan encara era a la panxeta de la meva mare, només feia que fer puntades de peu, com si volgués xutar o sortir corrent... El metge sempre els deia: .. "Aquest noi serà esportista sí o sí". També va ser fàcil ser-ho, ja que a casa només es respirava esport, i al meu poble, Lloret, també. El meu pare era entrenador de futbol de la Penya Barcelonista i jo, des que sabia aguantar-me dret, anava amb ell als partits i els vivia com si fos jo el que era al camp. Això sí, el que desitjava era que l'àrbitre xiulés el final per sortir al mig del camp a córrer i xutar. Ostres! Precisament el que li feia a la meva mare quan era a la panxa.

Lloret de Mar ha tingut la sort de comptar amb entrenadors com el meu pare, que en pau descansi. Entrenadors que ho han donat tot per fer que els nens gaudeixin, aprenguin i puguin fer el que més els agrada i, alhora, que el nom de Lloret sigui representat per tot arreu. Lloret ha tingut sempre una gran tradició esportiva, i tenim la sort de poder comptar amb infinitat de clubs i diferents instal·lacions on es poden practicar gran varietat d'esports; i tots tenen un denominador comú: la sort de comptar amb persones, persones compromeses, amants de l'esport i amb el somni d'esdevenir grans en aquest món. Si jo sóc aquí, és gràcies a tot això, i el fet d'haver trobat l'entrenador que tots aquests anys ha estat al meu costat i m'ha fet enamorar de la meva gran passió, l'atletisme, i que alhora m'ha donat l'oportunitat de representar la meva vila.

M'encanta anar a qualsevol lloc i que tothom conegui Lloret de Mar; que valori les coses bones i positives que la nostra població ofereix a tot aquell que ens visita. També és cert, que, de vegades, s'associa el nostre poble a fets desafortunats o puntuals, als quals malauradament se'ls ha donat massa ressò i això repercuteix en la bona imatge del nostre poble. També és ben cert que això sovint costa molt de reparar i, creieu-me, sé molt bé del que parlo. Però la majoria de gent també el coneix pel que és: un poble preciós, on l'esport és un complement inseparable. Arreu es troben clubs de Lloret que viatgen i competeixen, viuen emocions i desil·lusions, alegries i tristesses. Això és l'esport, i aquí, a Lloret de Mar, en tenim per donar i per vendre!

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Si em demanessin que resumís la meua carrera esportiva, ho faria amb cinc paraules: **sort, humilitat, sacrifici, superació i felicitat.**

Totes aquestes paraules van lligades: no pots definir-ne una sense que l'altra aparegui i són la suma del que ha estat per mi l'esport. La meua **sort** és haver nascut a Lloret de Mar i haver estat envoltat de grans companys i bones persones en totes les meves etapes.

M'han ensenyat a guanyar i a perdre, a tenir l'eufòria i la tristesa necessàries en els moments bons i en els no tan bons; a tenir en compte l'esforç de l'altre i a fer pinya entre companys.

La **humilitat**: crec que si hagués de triar una paraula, seria aquesta; i donaria les gràcies a tot aquell que me l'ha ensenyat, i a fer d'aquesta condició un estil de vida. És molt gratificant estar envoltat de gent que viu l'esport d'aquesta manera.

El **sacrifici** va lligat essencialment a la vida de l'esportista. Si no vols patir, queda't a casa. Si vols aconseguir els teus objectius, vés a entrenar. Quan ets un nen, el que busques és divertir-te amb els amics i jo vaig tenir l'oportunitat de fer-ho, tant a la Penya Barcelonista com al Club Atletisme Lloret-La Selva. Però arriba un moment en què comencen les responsabilitats: llei de vida! I que els entrenaments són més durs. El meu primer sacrifici va ser haver de triar entre el futbol i l'atletisme, ja que els estudis requerien més temps. El futbol em va acompanyar des dels 4 anys fins als 14. L'atletisme a partir dels 12 anys. Vaig fer els dos esports durant dos anys, però va haver-hi un moment en què els meus pares em van demanar que triés. Em va caure el món a sobre. El futbol m'agradava molt, però l'atletisme també, i a més feia dos anys que no perdia una cursa en tot l'estat. I jo, ben espavilat, vaig preguntar als meus pares: "I no puc eliminar els estudis i practicar els dos esports?". Com ja podeu suposar, no va colar! Els nens somiem massa, però els pares no són rucs. Finalment, l'atletisme va ser l'escollit ja que m'encantava l'ambient que s'hi respirava, el grup de persones amb qui compartia les mateixes inquietuds, grans éssers humans de la nostra vila amb qui he gaudit i he après molt.

A partir d'aleshores no ha estat tot un camí de roses: he passat moments molts bons i gratificants, però d'altres també molt durs; i sembla que aquests, encara que siguin menys, es multipliquen al nostre cap. Però la gent de Lloret sempre m'ha donat suport i sempre ha cregut en les meves condicions. M'he sentit molt estimat pel meu poble; prova d'això va ser el sentiment tan profund que em va arribar al cor i que m'acompanyarà tota la vida. Va ser el caliu i el suport tan aclaparadors que el 21 de juliol vaig rebre a la plaça de l'Ajuntament, en tornar de Madrid, de lluitar pel meu nom, per la meua innocència, per l'atletisme, pel meu club, i per què no dir-ho també, pel nom del meu poble. I des d'aquí aprofito per agrair-ho. Gràcies, Lloret, per sempre.

En el cas de la **superació**, us he de dir que com a atleta he hagut de saltar molts obstacles al llarg de la meua vida professional, i dos de molt durs a la

personal: la mort del meu pare quan jo tenia 18 anys és el pitjor, irreparable i inoblidable; i l'altre, enfrontar-me a una gran calúmia i haver-me de defensar contra un gegant, malgrat totes les proves que tenia al meu favor. La meva mare ha estat per a mi l'exemple més clar de superació. Ella, en un moment en què les nostres vides es van truncar, va treure forces del seu interior i va tirar la nostra família endavant, i ens va ensenyar a lluitar, a no defallir i a sacrificar-nos per allò que per nosaltres fos important. Sempre ha estat al meu costat, donant-me suport i reprement-me quan ha calgut, intentant comprendre'm sense jutjar-me. Li dic moltíssim, a ella i també al meu entrenador, ja que ha estat la saviesa i la paciència transformades en persona, que viu per l'esport a Lloret. El que m'ha portat a aconseguir el somni olímpic, malgrat tot.

L'última paraula és la **felicitat**. No la dic com a resultat de tot el que he pogut obtenir, la dic com a sentiment. He intentat que fos la meva companya de viatge en totes les meves etapes, i m'ha servit per poder treballar feliç i per aconseguir els meus objectius. Per exemple, m'omple de felicitat i d'orgull que alguna escola de Lloret compti amb la meva col·laboració per poder repartir cada any els premis de les curses; o també preparar, amb totes elles, la Cursa de Nadal de Sant Silvestre, i poder-me adreçar als infants del meu poble i ensenyar-los l'esport que tant estimo. És una meravella veure els ulls que et miren amb admiració i respecte, com si fossis molt gran, i veure com se'ls encomanen gairebé espontàniament les ganes de practicar-lo. És cert que al llarg de la vida hi ha moments en què els problemes superen aquest sentiment, la felicitat, però la meva gran sort, per poder continuar sacrificant-me i cercant la meva pròpia superació dia a dia, ha estat trobar la inquietud que m'ajuda a retrobar-la quan la perdo. Tothom ha de buscar la seva. Jo la vaig trobar: fer esport a Lloret de Mar.

No em vull allargar més. Ha estat un plaer poder compartir els meus pensaments amb tots vosaltres. És un honor i em sento molt afortunat de formar part d'aquesta vila. Visca l'esport, visca les festes de Sant Romà, visca Lloret de Mar i visca Catalunya!